

ling med arbejdsmarkedets parter, der også skal medvirke ved udformningen af de ovenfor nævnte regler gennem branchesikkerhedsråd og arbejdsmiljørådet.

For så vidt angår § 43, stk. 2, bemærkes, at bestemmelsen er ny, men at den ikke tilsigter at give hjemmel til realitetsændringer for så vidt angår arbejdsstedets indretning, men kun at muliggøre, at kravene på et tidligt tidspunkt kan samles hos én person: udleveren.

Ad kapitel 10, § 22, samt bilagshæftet til den af udvalget afgivne beretning side 41:

Spørgsmål 12:

Agter ministeren at fastsætte regler om registrering af unge arbejdere?

Svar:

Ifølge danske erfaringer opnås der gennem registrering af unge arbejdere kun meget lidt i sikkerhedsmæssig henseende i forhold til det kontrolarbejde, som er forbundet hermed. Direktoratet for arbejdstilsynet har derfor også frarådet, at Danmark påtager sig at opfylde de registreringskrav, der er angivet i Art. 9 i ILO-konvention nr. 138 om mindstealder for adgang til beskæftigelse.

Arbejdsministeriet er enigt i dette synspunkt. Der er i § 2, stk. 1, i de gældende arbejderbeskyttelseslove og i § 22, stk. 1, i forslaget til lov om arbejdsmiljø hjemmel til at give regler om registre for alle unge, men arbejdsministeriet har ikke planer om at fastsætte videregående krav til registrering af unge arbejdere end de, der er fastsat i arbejdsministeriets vedlagte bekendtgørelse af 10. juni 1969 om registre for personer under 16 år. Reglerne om registrering i denne bekendtgørelse er fastsat for at opfylde de pligter, der påhviler Danmark efter den ratificerede konvention nr. 5 om mindstealder for beskæftigelse i industrien.

Under hensyn til udnyttelsen af arbejdstilsynets arbejdskraft-ressourcer vil det næppe være rimeligt at gennemføre registreringspligter udover det, man er bundet til efter sidstnævnte konvention.

(Den omtalte bekendtgørelse er ikke genoptrykt).

Ad kapitel 11:

Spørgsmål 13:

Udvalget udbeder sig oplysning om stør-

relsen af de honorarer, der udbetales i forbindelse med de eksisterende forebyggende lægeundersøgelser.

Svar:

For så vidt angår lægeundersøgelse af personer under 18 år i henhold til § 41 i lov om almindelig arbejderbeskyttelse, jfr. lovbekendtgørelse nr. 297 af 4. juli 1968 og § 19 i lov om arbejderbeskyttelse inden for handels- og kontorvirksomhed, jfr. lovbekendtgørelse nr. 298 af 4. juli 1968, er honoraret den af arbejdsministeriet i henhold til § 3, stk. 4, i bekendtgørelse af 4. december 1970 fastsatte takst.

Honoraret er af ministeriet fastsat til 11 kr. + sædvanlige tillæg efter de for statens honorarer til enhver tid gældende satser. For tiden efter 1. april 1975 udgør honoraret kr. 92,50.

I forbindelse med en landsomfattende silikoseundersøgelse af støberiarbejdere (4.100 personer) er der udbetalt a/c honorarer til overlægen ved arbejdsmedicinsk klinik og til en læge sammesteds for deres arbejde i forbindelse med undersøgelsen på i alt henholdsvis 15.800,— kr. og 12.800,— kr. i løbet af årene 1974 og 1975. Honorarerne er skønsmæssigt fastsat inden for rammerne af det budget, som i 1971 blev fastlagt for undersøgelsen. Endvidere er der udbetalt honorar på 19.300,— kr. til lægelig ekspertbistand ved bedømmelse af de optagne røntgenbilleder. Honoraret er — ligeledes inden for rammerne af budgettet — beregnet efter skønsmæssig fastsat timebetaling på ca. 250 kr. under hensyn til, at der er tale om et yderst koncentreret arbejde, der kræver den yderste ekspertise.

De røntgenlæger, der har gennemført selve røntgenundersøgelsen, har ikke fået særskilt honorar for dette arbejde.

Ad § 63:

Spørgsmål 14:

Hvilke realitetsændringer vil en gennemførelse af lovforslaget medføre i forhold til gældende lov, for så vidt angår lægeundersøgelser?

Svar:

I forhold til gældende lovgivning giver bestemmelsen en udvidet adgang til at kræve lægeundersøgelser, en udvidelse af den per-